

KNUTEL (1) *sb m*

knutel, [**knotel**].

Teksty nie oznaczają ó.

[*sg G knotla. ◇ A knutel.*] ◇ *pl I knutlami.*

Sł stp brak, Sł stp nazw os, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. *Pałka, kij, patyk; paxillus Cn: bić go knutłami kazał/ tak długo/ ażby się Chryśtuśa zárzekł. SkarŻyw 75; [około łzyie mu go [pas] co natężey obwiązał/ á dażkę wyjąwłzy/ miałto knotlá nią ząkręcił HistFort P2v].*

[*Szereg: »żerdź albo knotel«: zwałzicza owoc [on]ych drzew ktorych nie godzi się objąć żer[dzi]ámi álbo knotłami. Cresc 1571/379 (Linde).*]

2. [*Knebel; tu w przen: Co gdy [szatan] ktorego poślákował/ á on się dźwiga z mocy iego/ y woła do Pányy o pomoc. Wnet nátychmiałt wołko swoie obrácał y obraca/ áby mu [...] knutel w gębę włożył BzowRóż A3 (Linde).*]

Synonimy: 1. kij, palcat, pręt, rozga; 2. knebel.

ZCh